

ának ajánlott *Apák a dobozban* is mutatja („Csak attól félek, hogy egyszer / üvegdobozba zárnak / az apák közé, és a párától / nem látom a külvilágot”), Benedek fogékony a fiatal líra utóbbi esztendőikben teret nyerő tendenciáira is. A gyermeki perspektíva által képviselt idegenség, a felforgató, hétköznapi tapasztalatainkat megcáfoló logika helyet kap tehát a kötetben („Az anyák elhagyják fiaikat / Már több ezer éve”), mely nem mentes azonban a tradicionálisabb költészet-felfogást tükröző, metafora-centrikus, esetenként erősen ujjgyakorlatszerű szövegektől sem („Van egy álmom / benne fekete pókok / szőnek selyempalotát”). Új színpoltot hoznak a *Nem indul hajó* világába a nem túl invenciózus címet viselő (*Foszlányok a múltból*) utolsó ciklus prózaversei, melyek egy-egy múltbéli alak – Hilda néni, a nagyszülőök, avagy Tisza Sarolta – történetét beszélik el visszafogott, pátosz nélküli, mégis együttérzésre hívó hangon.

Benedek Miklós első kötete ígéretes, kitapintható térpoétikai érdeklődésről, s más életművek figyelmes tekintetű olvasásáról árulkodó munka – a folytatásban kicsivel több karosságot, s kevesebb kiszámítható, szabálykövető megoldást várok az alkotótól. S had illessek végül elismerő szavak a *Nem indul hajót* mint tárgyat is: kicsiny, karcsú, ám rendkívül igényesen megtervezett könyvet tartunk a kezünkben, melyben az illusztrátor, Toll Eleonóra borzongatóan szép akvarelljei méltó társaivá válnak a verseknek.

